

Puritate nebună, nebună, nebună

Janet Nică

Albumul lui Florentin Smarandache, „Outer-art”, volumul II, Editura „Conphis”, Râmnicu Vâlcea, 2002, 166 p, consilier editorial Ion Soare, coperta: Florentin Smarandache, este o super carte, oglindă cazută pe gânduri, excepțională lecție de libertate și semnul unui talent fără borse.

Taifunul paradoxist smarandachian dăruimă pilonii percepției umane iterative, dobânda semantică face avere din anti-orice.

Coarda purității vibrează doar când guguștiucii impurității fac popas pe spinarea ei alunecoasă.

Tăcerea roade, ca acidul sulfuric, construcțiile vorbirii. Cuvântul se face, dacă vrea Florentin Smarandache, o frază care tace părți de vorbire.

Pentru Florentin Smarandache cosmosul nu mai are nici măcar tăria țuicii de Vâlcea, e jigărit ca o traistă peticită, derutat și derutant, rabelaisian și arcimboldian deopotrivă.

Grădina pare o sorcovă de culori analfabete, biciușca naivității lasă vânătași pe poatrînul gravității unilaterale.

Poetul desenează cu ochii închiși, cu pete, cu puncte, cu zerouri, cu plus, cu minus, cu cifre, cu ciocolată, cu marmeladă, cu grafice, cu săgeți, cu

mâzgăleli, cu fracții, pictează fotografii, face artă infinită, artă invizibilă, artă morocănoasă și chiar tăcută.

Eseurile lui Florin Smarandache nasc feți-frumoși și ilene-cosânzene ale văzului, ale auzului și ale minții, carpete de libertate, zăvelci de mirare.

Staticul este demolat până la ultimul chirpic, șters de pe fața pământului ca o maladie mortală. Mișcarea browniană este semnul unui talent al cărui jărăgai pripește de departe, arzându-ne obraji.

În tentativa-i masochistă, poetul, pictorul, desenatorul Florentin Smarandache se autoflagează doar cu senzații de contrast, ultra și mega tari. La domnia sa, dogma trebuie să aibă ușa și ferestre, să comunice, să fie dogmă maternă, să nască. Fiindul există pentru a fi negat, negat, negat. Nimic nu este reversibil, totul trebuie să fie ireversibil, debordant, năucitor. Cultura se pomenește a fi natură, aristocrația conceptelor decade în plebe noroioasă, în mediu umed, născător de coacervate și de euglena viridis.

Așa cum „Blue Smarandache” este un roșu văzut de un daltonist, la fel, gândirea lui Smarandache este un silogism daltonist ca un mugur în creștet de putregai. Ordinea devine dezordine, adică alt fel de ordine.

Materia se întinde, se cascadează, se rupe, ajunge mulțime vidă, vid populat de năluci. Dorul de

primordial, de libertate ieșită din minți, deșiră zăbunul gândirii în cocleți și puncte, în molecule cu și fără valențe, cu nucleu și fără, cu citoplasmă și fără.

Densitatea lucrurilor ia vacanță, puterea, șchioapă, pleacă, în cârje, la mare.

Tangoul materiei boșoroage se ascunde prin bordeie și bojdeuci să învețe, la lumina opaițului dacic, ritmul drăcesc al rock-n roll-ului și al lambadei.

Bucuria artei pendulează, luminic și superluminic, de la perigeu la apogeu.

Florentin Smarandache cultivă, cu înaltă inteligență și măiastru suflu, spre gloria domniei sale și deliciul domniilor noastre, un paradoxism dus până la paroxism.